

RICHARD ROPER

lets om voor
te leven

Vertaling Rob van Moppes

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Richard Roper
Oorspronkelijke titel: *Something To Live For*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Rob van Moppes
Omslagontwerp en -illustratie: Vi-An Nguyen
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Foto auteur: Natalie Dawkins
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0341 2
ISBN 978 94 027 5833 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2019

Originele uitgave verschenen bij Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Andrew keek naar de kist en probeerde zich te herinneren wie erin lag. Het was een man, daar was hij zeker van. Maar tot zijn afschuw was de naam hem ontschoten. Hij dacht dat hij het had beperkt tot John of James, maar Jake was een mogelijkheid die later ook bij hem was opgekomen. Het was onvermijdelijk, veronderstelde hij, dat dit een keer moest gebeuren. Hij was naar zo veel van die begrafenissen geweest dat het op een gegeven moment wel moest gebeuren, maar dat weerhield hem er niet van dat hij een akelige steek van zelfafkeer voelde.

Als hij zich de naam nu maar kon herinneren voordat de dominee hem noemde, dat zou tenminste iets zijn. Er was geen dienstprogramma, maar misschien kon hij het mobieltje van zijn werk even checken. Of was dat valsspelen? Waarschijnlijk wel. Bovendien zou het al een behoorlijk linke manoeuvre zijn om mee weg te komen in een kerk vol rouwenden, maar nagenoeg onmogelijk als de enige aanwezige behalve hijzelf de dominee was. Doorgaans zou de begrafenisondernemer er ook bij aanwezig zijn, maar die had zich ziek gemeld.

Het werkte hem op zijn zenuwen dat de dominee, die nauwelijks op een paar meter afstand van Andrew stond, sinds hij met de dienst was begonnen zijn blik nagenoeg niet van hem had afgewend. Andrew had niet eerder met hem te maken gehad. Hij was jongensachtig en sprak met een zenuwachtige trilling in zijn stem die door de galm in de kerk onvergeeflijk veel luider klonk. Andrew kon niet zeggen of dit aan zenuwen te wijten was. Hij probeerde een geruststellende glimlach, maar het leek niet te helpen. Zou het gepast zijn om zijn duim op te steken? Hij besloot ervan af te zien.

Hij keek opnieuw naar de doodskist. Misschien heette hij toch Jake,

hoewel de man achtenzeventig was geweest toen hij stierf, en je zag niet echt veel zeventigjarige Jakes. Nog niet, tenminste. Het zou vreemd zijn over vijftig jaar, wanneer alle verpleegtehuizen vol zouden zitten met Jakes en Waynes, Tinkerbells en Appletisers, met verschoten tribal tattoos die grofweg iets betekenden als *Wegwerkzaamheden voor de komende vijftig meter* vervaagd op hun onderrug.

Jezus, houd je hoofd erbij, maande hij zichzelf. De hele reden van zijn aanwezigheid was om eerbiedig afscheid te nemen van de arme drommels die aan hun laatste reis begonnen en om wat gezelschap te bieden bij afwezigheid van familie of vrienden. Waardigheid – dat was zijn devies.

Helaas was er voor John, James of Jake maar weinig sprake van waardigheid. Volgens het rapport van de lijkschouwer was hij gestorven op de wc terwijl hij een boek zat te lezen over buizerds. En tot overmaat van ramp ontdekte Andrew later uit de eerste hand dat het niet eens een erg goed boek over buizerds was. Toegegeven, hij was geen deskundige, maar hij was er niet zo zeker van waarom de auteur – die zelfs uit de paar passages die Andrew had gelezen was overgekomen als uitermate korzelig – een hele pagina had moeten wijden aan het afgeven op torenvalken. De overledene had de hoek van die bepaalde pagina omgevouwen als een geïmproviseerde bladwijzer, dus misschien was hij het ermee eens. Toen Andrew zijn onderzoekshandschoenen had uitgetrokken, had hij zich voorgenomen – de volgende keer dat hij er een zag – een torenvalk uit te schelden, of wat voor valk dan ook, als een soort eerbetoon.

Afgezien van nog een paar vogelboeken was het huis verstoken van alles wat iets zou kunnen zeggen over de persoonlijkheid van de man. Er waren geen grammofoonplaten of films te bekennen, en ook van schilderijen of foto's ontbrak elk spoor. De enige eigenaardigheid was het verbluffend grote aantal dozen Fruit 'n Fibre in de keukenkasten. Dus, afgezien van het feit dat hij een enthousiaste ornitholoog was

met een superieure spijsvertering, was het onmogelijk te raden wat voor soort persoon John of James of Jake was geweest.

Andrew was bij het inspecteren van de eigendommen even voortvarend geweest als altijd. Hij had het huis doorzocht, een merkwaardige pseudo-Tudor-bungalow die uitdagend als een ongepast intermezzo in de straat met ruitjeshuizen stond, totdat hij zeker wist dat hij niets had gemist dat suggereerde dat de man een familie had met wie hij nog steeds contact onderhield. Hij had bij de burens aangeklopt, maar die stonden er onverschillig tegenover of waren zich niet bewust van het bestaan van de man of van het feit dat hij er niet meer was.

De dominee ging aarzelend over op een stukje Jezusachtige stof, en Andrew wist uit ervaring dat de dienst zijn einde naderde. Hij móést zich de mans naam herinneren, uit principe. Hij deed echt zijn best, ook al was er verder niemand aanwezig, om een modelrouwgast te zijn – om net zo eerbiedig te zijn als wanneer er honderden ontroostbare familieleden de plechtigheid bijwoonden. Hij had zelfs zijn horloge afgedaan voordat hij de kerk binnenging, want hij had het gevoel dat de laatste reis van de overledene behoorde te zijn verschoond van de onverschilligheid van een tikkende secondewijzer.

De dominee was nu beslist bij de slotfase aangekomen. Andrew zou een beslissing moeten nemen.

John, besloot hij. Hij heette beslist John.

‘En terwijl wij geloven dat John...’

Ja!

‘...in zijn laatste jaren in zekere mate worstelde en helaas zonder familie of vrienden aan zijn zijde afscheid heeft genomen van de wereld, kunnen we er troost uit putten dat waar God met open armen, vol liefde en genegenheid op hem wacht, deze reis de laatste zal zijn die hij alleen maakt.’

Het was niet Andrews gewoonte om nog wat te blijven na de begrafenis. De enkele keren dat hij dat wel had gedaan, had hij uiteindelijk onbeholpen gesprekken moeten voeren met begrafenisondernemers of op het laatste moment gearriveerde ramptoeristen. Het was opmerkelijk hoeveel van die laatsten er opdoken, buiten rondhingen en zinloze platitudes uitkraamden. Andrew was bedreven in het wegglijpen om zulke ontmoetingen te vermijden, maar vandaag was hij even afgeleid door een aankondiging op het aanplakbord dat reclame maakte voor het verontrustend olijke MIDSUMMER MADNESS FETE! toen hij voelde dat er iemand op zijn schouder tikte met de aandrang van een ongeduldige specht. Het was de dominee. Van dichtbij leek hij nog jonger, met zijn babyblauwe ogen en blonde krullen die in het midden netjes waren gescheiden, alsof zijn moeder dat voor hem gedaan kon hebben.

‘Hé, jij bent Andrew, is het niet? Jij bent van de gemeente, toch?’

‘Dat klopt,’ zei Andrew.

‘Geen geluk gehad bij het vinden van familieleden, zeker?’

Andrew schudde zijn hoofd.

‘Jammer is dat. Echt jammer.’ De dominee maakte een nerveuze indruk, alsof hij een geheim bewaarde dat hij wanhopig wilde prijsgeven. ‘Mag ik je wat vragen?’

‘Ja, hoor,’ zei Andrew, snel een excuus bedenkend waarom hij de ‘Midsummer Madness’ niet kon bijwonen.

‘Hoe vond je het?’ vroeg de dominee.

‘Bedoel je... de begrafenisplechtigheid?’ zei Andrew, een los draadje van zijn jas plukkend.

‘Ja. Nou ja, meer in het bijzonder mijn aandeel in dat alles. Want, heel eerlijk gezegd was dit mijn eerste. Ik was erg opgelucht dat ik met deze mocht beginnen, om eerlijk te zijn, omdat er niemand aanwezig was, dus het voelde een beetje als een generale repetitie. Hopelijk ben ik er nu volledig op voorbereid als er een echte is met een kerk vol

vrienden en familie en niet alleen die ene man van de gemeente. Dat bedoel ik niet beledigend,' voegde hij eraan toe, terwijl hij een hand op Andrews arm legde. Andrew deed zijn best om niet terug te deinzen. Hij haatte het als mensen dat deden. Hij wilde dat hij over een inkt-visachtig verdedigingsmechanisme beschikte waarmee hij inkt in hun ogen kon spuiten.

'Dus ja,' vervolgde de dominee. 'Hoe vind je dat ik het eraf heb gebracht?'

Wat wil je dat ik zeg, dacht Andrew. Tja, je hebt de kist niet omgestoten of de overledene per ongeluk meneer Hitler genoemd, dus puik gedaan, zou ik zeggen.

'Je hebt het heel goed gedaan,' zei hij.

'Ah, geweldig, dankjewel, beste kerel,' zei de dominee, die hem met hernieuwde intensiteit aankeek. 'Dat waardeer ik zeer.'

Hij stak zijn hand uit. Andrew schudde die en maakte aanstalten weg te lopen, maar de dominee was nog niet uitgepraat.

'Ik moest maar eens gaan,' zei Andrew.

'Ja, ja natuurlijk,' zei de dominee, toen hij eindelijk de hand losliet.

Andrew liep het pad af en slaakte een zucht van verlichting dat hij zonder verdere ondervragingen was ontsnapt.

'Tot spoedig ziens, hoop ik,' riep de dominee hem na.

TWEE

De begrafenissen hadden in de loop der jaren diverse namen gekregen – ‘Volksgezondheid’, ‘Contract’, ‘Bijstand’, ‘Sectie 46’ – maar geen van die beproefde benamingen zou ooit het origineel vervangen. Toen Andrew op de uitdrukking ‘Pauperbegrafenis’ stuitte, vond hij die bijzonder beeldend; romantisch, zelfs, op een Dickensachtige manier. Het deed hem denken aan iemand honderdvijftig jaar geleden in een afgelegen dorp – een en al slijk en kakelende kippen – die bezwijkt aan een spectaculair geval van syfilis, die sterft op de luisterrijke leeftijd van zevenentwintig en vrolijk in een kuil wordt gekiept om het land te voeden. In de praktijk was wat hij ervoer deprimerend klinisch. De begrafenissen waren nu een wettelijke verplichting voor gemeentebesturen overal in het Verenigd Koninkrijk, in het leven geroepen voor degenen die over het hoofd waren gezien, hun dood wellicht alleen opgemerkt vanwege de geur van hun ontbindende lichaam of een onbetaalde rekening. Bij diverse gelegenheden had Andrew inmiddels opgemerkt dat de overledene voldoende geld op een bankrekening had staan voor de directe kosten en om nog maanden na zijn dood energiekosten te betalen, wat betekende dat het huis warm genoeg werd gehouden om de ontbinding van hun lijken te bespoedigen. Nadat hij dat voor de vijfde hartverscheurende keer had meegemaakt, had hij overwogen er melding van te maken in de sectie ‘Overige opmerkingen’ in zijn jaarlijkse tevredenheidsoverzicht. Uiteindelijk beperkte hij zich tot het verzoek of ze er nog een fluitketel bij konden krijgen in de gemeenschappelijke keuken.

Een andere uitdrukking waar hij goed bekend mee raakte, was ‘De Negen Uur Klus’. Zijn baas, Cameron, had de oorsprong ervan aan hem uitgelegd terwijl hij venijnig in het cellofaan prikte van een Indo-

nesische rijstmaaltijd voor in de magnetron. ‘Als je alleen sterft...’ Prik, prik prik. ‘...dan word je waarschijnlijk ook alleen begraven...’ Prik, prik, prik. ‘...dus dan kan de kerk de begrafenis om negen uur ’s ochtends hebben afgewerkt, in de veilige wetenschap dat als alle treinreizen zouden worden geannuleerd...’ Prik. ‘...en alle snelwegen vol zouden staan met files...’ Prik. ‘...het geen enkel verschil zou maken.’ Een laatste prik. ‘Omdat er toch niemand naartoe komt.’

Het afgelopen jaar had Andrew vijftientig van die begrafenissen (zijn hoogste jaarlijkse totaal tot nog toe) georganiseerd. Hij had ze ook allemaal bijgewoond, hoewel hij officieel niet verplicht was dat te doen. Het was, zei hij tot zichzelf, een klein, maar veelbetekenend gebaar dat er iemand aanwezig was die daar wettelijk niet toe verplicht was. Maar in toenemende mate betrapte hij zich erop dat hij naar de eenvoudige kale kisten stond te kijken die ze op een speciaal aangegeven plek in de grond lieten zakken, wetende dat ze nog drie of vier keer omhoog zouden worden gehaald zodat andere kisten erbij pasten, als een macaber spelletje Tetris, en bedacht dat zijn aanwezigheid niets te betekenen had.

Toen Andrew in de bus naar kantoor zat, bestudeerde hij zijn das en schoenen, die allebei betere tijden hadden gekend. Er zat een hardnekkige vlek op zijn das, oorsprong onbekend, die zich niet liet verwijderen. Zijn schoenen waren netjes gepoetst maar begonnen een versleten indruk te maken. Te veel inkervingen van kerkhofgrind, het leer was te vaak gespannen waar hij zijn tenen had gekruld bij het verbale gestuntel van een dominee. Hij zou ze komende betaaldag maar eens moeten vervangen.

Nu de begrafenis voorbij was, nam hij een ogenblik de tijd om in gedachten John (achternaam Sturrock, ontdekte hij nadat hij zijn telefoon had aangezet) bij te zetten in het archief. Zoals altijd probeerde hij de verleiding te weerstaan zich suf te prakkiseren over de vraag hoe

John in zo'n wanhopige toestand terecht was gekomen. Was er werkelijk geen nicht of peetzoon die hem nog weleens een kerstkaartje stuurde? Of een oude schoolvriend die hem opbelde, al was het alleen maar op zijn verjaardag? Maar het was een hellend vlak. Hij moest, uit eigen belang, zo objectief mogelijk zien te blijven, al was het maar om mentaal sterk genoeg te zijn om zich te bekommeren om de volgende arme drommel die zo aan zijn einde kwam. De bus bleef staan bij een rood stoplicht. Tegen de tijd dat het groen werd, had Andrew voor de laatste keer afscheid genomen van John.

Hij kwam het kantoor binnen en beantwoordde Camerons enthousiaste gezwaai met een meer ingetogen groet van zijn kant. Toen hij zich op zijn danig versleten stoel liet zakken die zich in de loop der jaren naar zijn vorm had gekneed, slaakte hij een inmiddels vertrouwd gekreun. Hij had gedacht dat hij, nu hij nog maar net tweeënveertig was geworden, nog wel een paar jaren voor de boeg had voordat hij minieme lichamelijke taken vergezeld zou doen gaan van vreemde geluiden, maar het scheen de zachtaardige manier van het universum te zijn om hem duidelijk te maken dat hij nu officieel op weg was naar de middelbare leeftijd. Hij stelde zich voor dat het niet lang meer zou duren voor hij wakker werd en onmiddellijk zijn dag begon met zich te beklagen over hoe gemakkelijk schoolexamens tegenwoordig waren en het in groten getale aanschaffen van beige pantalons.

Hij wachtte tot zijn computer was opgestart en bekeek uit zijn ooghoeken hoe zijn collega, Keith, een homp chocoladetaart verslond en methodisch klodders glazuur van zijn dikke vingertjes likte.

‘Was het een goeie?’ vroeg Keith, zonder zijn blik van het beeldscherm af te wenden, waarop, dat wist Andrew nagenoeg zeker, een galerij actrices te zien was die het lef hadden ouder te worden, of iets kleins en harigs op een skateboard.

‘Het ging wel,’ zei Andrew.

‘Waren er nog ramptoeristen?’ klonk een stem achter hem.

Andrew huiverde. Hij had niet gezien dat Meredith op haar plaats was gaan zitten.

‘Nee,’ zei hij, zonder de moeite te nemen zich om te draaien. ‘Alleen ik en de dominee. Het was blijkbaar zijn allereerste begrafenis.’

‘Godskolere, wat een manier om je maagdelijkheid te verliezen,’ zei Meredith.

‘Beter dan een kerk vol met huilebalken, als je het mij vraagt,’ zei Keith, terwijl hij voor een laatste keer zijn pink aflikte. ‘Dan zou je zeven kleuren stront schijten, denk je niet?’

De kantoortelefoon ging en geen van drieën nam op. Andrew stond op het punt toe te happen, maar Keiths frustratie won het van hem.

‘Hallo. Overlijdensadministratie. Ja. Precies. Zeker. Ja. Oké.’

Andrew pakte zijn oordopjes en haalde zijn Ella Fitzgerald-playlist tevoorschijn. Hij had pas kort tevoren Spotify ontdekt, tot grote hilariteit van Keith, die Andrew daarna nog een maand lang ‘opa’ had genoemd. Hij had zin om met iets klassieks te beginnen, iets geruststellends. Hij koos voor ‘Summertime’. Maar hij was nog maar drie maten ver toen hij opkeek en Keith voor zich zag staan, een reepje buik pulde door een opening tussen de knoopjes van zijn overhemd uit.

‘Hallooo. Is daar iemand?’

Andrew deed zijn oordopjes uit.

‘Dat was de lijkschouwer. We hebben een verse. Nou ja, geen vers lijk, uiteraard, ze schatten dat hij al een flink aantal weken dood is. Voor zover na te gaan geen naaste verwanten en de burens spraken nooit met hem. Het lijk is weggehaald dus ze willen zo spoedig mogelijk een inboedelinspectie.’

‘Juist.’

Keith pulkte aan een korstje op zijn elleboog. ‘Zou morgen je uitkomen?’

Andrew keek in zijn agenda. ‘Morgenvroeg zou kunnen.’

‘Allemachtig, jij bent gretig,’ zei Keith en hij waggelde terug naar zijn bureau. *En jij bent een plak ham die te lang in de zon heeft gelegen*, dacht Andrew. Hij deed zijn oordopjes weer in, maar op dat moment kwam Cameron zijn kantoor uit en klapte in zijn handen om hun aandacht te vragen.

‘Werkoverleg, mensen,’ kondigde hij aan. ‘En ja ja, maak jullie geen zorgen – de huidige mevrouw Cameron heeft als gebruikelijk voor taart gezorgd. Zullen we naar de ontspanningsruimte gaan?’

Het drietal reageerde met het enthousiasme van een kip die wordt gevraagd een bikini van spek aan te trekken en een vossenhol in te rennen. De ontspanningsruimte bestond uit een kniehoge tafel geflankeerd door twee sofa’s die om onverklaarbare redenen naar zwavel roken. Cameron had voorgesteld daar een paar zitzakken aan toe te voegen, maar dat werd genegeerd, evenals zijn suggesties om op dinsdag van bureau te wisselen, een antivloekpotje neer te zetten en een wedstrijdloopje in het park te houden. ‘Ik heb het druk,’ had Keith geuwend gezegd. ‘Maar ik heb jullie nog niet gezegd op welke dag het is,’ zei Cameron, zijn glimlach vervagend als een vlam in de tocht. Niet uit het veld geslagen door hun gebrek aan enthousiasme was Camerons meest recente voorstel een ideeënbus geweest. Ook daar was geen aandacht aan geschonken.

Ze namen plaats op de sofa’s en Cameron deelde taart en thee uit en probeerde hen te betrekken bij wat banale prietpraat. Keith en Meredith hadden zich op de kleinste van de twee sofa’s genesteld. Meredith lachte om iets wat Keith zojuist in haar oor had gefluisterd. Net zoals ouders in staat zijn de variaties in de kreten van hun pasgeborenen te herkennen, zo was Andrew begonnen te begrijpen wat Merediths verschillende lachjes beduidden. In dit specifieke geval duidde het hoge gegiechel erop dat iemand op wrede wijze belachelijk werd gemaakt. Dat ze heel opvallend steelse blikken in zijn richting bleven werpen, wekte de indruk dat het waarschijnlijk om hem ging.

‘Okido, dame en heren,’ zei Cameron. ‘Om te beginnen dit: vergeet niet dat we er morgen een nieuwe collega bij krijgen. Peggy Green. Ik weet dat we sinds Dan en Bethany zijn vertrokken moeten buffelen, dus het is supercool dat we er een nieuwe kracht bij krijgen.’

‘Zolang ze maar niet “gestrest” raakt zoals Bethany,’ zei Meredith.

‘Of een flapdrol blijkt te zijn zoals Dan,’ mompelde Keith.

‘Hóé dan ook,’ zei Cameron, ‘waar ik het vandaag eigenlijk met jullie over wilde hebben is mijn wekelijkse... Toet, toet!’ Hij drukte op een imaginaire toeter. ‘Pretidee! Denk eraan, lui, dit is iets waar jullie allemaal bij betrokken kunnen zijn. Doet er niet toe hoe krankzinnig jullie idee is. De enige regel is dat het leuk moet zijn.’

Andrew huiverde.

‘Nu dan,’ vervolgde Cameron, ‘mijn plezierplannetje van deze week is – tromgeroffel, alsjeblieft – dat we elke maand een samenkomst houden bij een van ons thuis met een dinertje. Een soort *Come Dine With Me*-sfeer maar zonder enig wedstrijdelement. We eten wat, we doen een wijntje, en het geeft ons de kans elkaar buiten kantoor om echt te leren kennen, de familie te leren kennen en al dat soort dingen. Ik popel al om de aftrap te doen. Wat zeggen jullie ervan?’

Na ‘de familie leren kennen’ had Andrew niets meer gehoord.

‘Is er niets anders wat we kunnen doen?’ zei hij, waarbij hij probeerde zijn stem niet te laten beven.

‘O,’ zei Cameron, onmiddellijk ontgoocheld. ‘Ik dacht eigenlijk dat dit een van mijn betere ideeën was.’

‘Nee, nee, dat is het ook!’ zei Andrew nu overcompenserend. ‘Het is alleen... kunnen we in plaats daarvan niet gewoon naar een restaurant gaan?’

‘Te duur,’ zei Keith, taartkruimels overal om zich heen strooiend.

‘Nou ja, en als we dan iets anders doen? Ik weet niet, lasergamen of zoiets. Is dat misschien iets?’

‘Ik teken verzet aan tegen lasergamen op grond van het feit dat ik

geen jongetje van twaalf ben,' zei Meredith. 'Dat idee van dat dinertje staat me wel aan. Eerlijk gezegd ben ik best een beetje een Nigella in de keuken.' Ze wendde zich tot Keith. 'Ik durf te wedden dat jullie zullen watertanden van mijn lamsbout.' Andrew voelde braaksel omhoogkomen.

'Kom op, Andrew,' zei Cameron, met hernieuwd zelfvertrouwen omdat Meredith zijn idee haar zegen had gegeven. Hij probeerde een kameraadschappelijke kneep in zijn arm waardoor Andrew thee over zijn been morste. 'Het wordt dolle pret! Niemand hoeft zich geroepen te voelen iets ingewikkelds klaar te maken. En ik zou het natuurlijk heerlijk vinden om Diane en de kinderen te ontmoeten. Doe je dus mee, kerel?'

Andrew dacht koortsachtig na. Er was toch vast en zeker wel iets wat hij kon voorstellen bij wijze van alternatief? Modeltekenen. Karaoke. Wat dan ook. De anderen zaten hem nu allemaal aan te kijken. Hij moest iets zeggen.

'Jezusmina, Andrew. Je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien,' zei Meredith. 'Zo beroerd kan je kookkunst toch niet zijn. Bovendien is Diane vast een geweldige kok, naast al haar andere talenten, dus zij kan je uit de brand helpen.'

'Mmm-hmm,' mompelde Andrew, met zijn vingertoppen tegen elkaar tikkend.

'Ze is toch een advocaat, is het niet?' zei Keith. Andrew knikte. Misschien zou er ergens in de komende dagen een catastrofale wereldgebeurtenis plaatsvinden, een smakelijke ouderwetse atoomoorlog die zorgde dat ze dit stompzinnige idee allemaal zouden vergeten.

'Jij hebt toch die prachtige oude tussenwoning aan Dulwich-way, of niet soms?' vroeg Meredith, daadwerkelijk wellustig. 'Met vijf slaapkamers, toch?'

'Vier,' zei Andrew. Hij haatte het als zij en Keith zo deden. Een spotgende twee-eenheid.

‘Evengoed,’ zei Meredith, ‘een prachtige vierslaapkamerwoning, intelligente kinderen naar wordt beweerd, en Diane, je talentvolle, centjes-in-het-laatje-brengende vrouw. Wat ben jij toch een duister oud raadsel.’

Later, toen Andrew aanstalten maakte het kantoor te verlaten, na te zeer te zijn afgeleid om enig zinnig werk te verzetten, dook Cameron naast zijn bureau op en ging op zijn hurken zitten. Het leek het soort beweging dat hij op een of andere cursus had geleerd.

‘Luister,’ zei hij bedaard, ‘ik weet dat jij dat idee voor een etentje niet erg zag zitten, maar beloof alleen dat je er nog eens over zult nadenken, oké, kerel?’

Andrew legde nodeloos een stapeltje papieren recht op zijn bureau. ‘Ach, ik bedoel... ik wil geen spelbreker zijn, de kwestie is gewoon... Oké, ik zal er nog eens over nadenken. Maar als we dat niet doen, dan weet ik zeker dat we nog wel een ander, je weet wel, leuk idee kunnen bedenken.’

‘Zo mag ik het horen, kerel,’ zei Cameron, en hij ging rechtop staan en richtte zich ook tot de anderen. ‘Dat geldt voor ons allemaal, mag ik hopen. Kom op, team. Laten we zeer binnenkort iets doen om een band tussen ons te smeden. Oké?’

Andrew had kort tevoren een smak geld uitgegeven aan een geluid-dempende koptelefoon voor zijn treinreis heen en weer naar huis, dus hoewel hij de man die tegenover hem zat akelig zag niezen en de dreumes op de overloop zag krijsen over het onrecht dat hij niet één maar zelfs twee schoenen moest dragen, kwam het op hem over als een stomme film die ongepast werd voorzien van een soundtrack door Ella Fitzgeralds rustgevende stem. Het duurde echter niet lang voordat het gesprek op kantoor zich in zijn hoofd begon te herhalen en met Ella begon te strijden om zijn aandacht.

‘Diane, jouw centjes-in-het-laatje-brengende vrouw... intelligente

kinderen... prachtige oude tussenwoning.' Keiths smalende grijns. Merediths geloer. Het gesprek achtervolgde hem helemaal tot aan het station en bleef bij hem toen hij boodschappen ging doen voor het avondeten. In de winkel op de hoek, omringd door chipszakken met namen van beroemdheden erop, probeerde hij het niet uit te schreeuwen. Na tien minuten dezelfde kant-en-klaarmaaltijden te hebben opgepakt en weer neergelegd voelde hij zich niet bij machte er eentje te kiezen en verliet hij met lege handen de winkel en liep met een rammelende maag door de regen in de richting van zijn huis.

Huiverend stond hij voor zijn voordeur. Uiteindelijk haalde hij, toen de kou hem te machtig werd, zijn sleutels tevoorschijn. Gewoonlijk gebeurde het eens per week dat hij buiten bleef stilstaan, met de sleutel in het slot en ingehouden adem.

Misschien deze keer.

Misschien zou het dit keer écht de prachtige oude tussenwoning zijn achter die deur. Met Diane die was begonnen aan de voorbereiding van het avondeten. De geur van knoflook en rode wijn. Het geluid van Steph en David kibbelend of vragen stellend over hun huiswerk, en dan... als hij de deur opende... het opgewonden gejuich omdat papa thuis was. Papa was thuis!

Toen hij de hal betrad kwam de vochtige geur hem heviger tegemoet dan gewoonlijk. En daar waren die vertrouwde slijtplekken op de muren van de gang en het pulserende melkgeel van de knipperende tl-balk. Hij sukkelde de trap op, waarbij zijn natte schoenen piepten bij elke stap, en schoof de tweede sleutel rond aan zijn sleutelring. Hij stak zijn hand omhoog om de twee op de deur recht te hangen en ging naar binnen en werd, net als de afgelopen twintig jaar, ontvangen door niets dan stilte.